

Lojalitet mot sin stam

På liknande sätt som en modern medborgare är skyldig att försvara och kämpa för sin stat eller nation, var en stammedlem skyldig att försvara och kämpa för sin stam eller klan. Även så kunde han, om han så valde, ibland förbli neutral och undvika att delta i sin stams krig. 'Abdullah ibn 'Ubayys icke-deltagande i sin stams krig vid Buath mellan Aws och Khazraj i Madinah är ett exempel på detta.

Stamledarskapet bestämdes utifrån adelskap i börd, senioritet i ålder, visdom och personliga egenskaper. Stamledaren var dock ingen despot. Stammens angelägenheter i allmänhet, och frågor om krig och fred i synnerhet, avgjordes i samråd med klanernas hövdingar. På liknande sätt fördelades medborgerliga och administrativa funktioner bland stammens olika klaner.

Inom stammen och utanför den mättes en individs anseende av omfattningen av hans Muru'ah, ett begrepp som bar nästan samma innebörd som "ridderlighet" i det medeltida Europa. I allmänhet tog sig Muru'ah uttryck genom tapperhet i strid, gästfrihet även i fattigdom, trohet även på bekostnad av det egna livet och vältalighet. En person som utmärkte sig i alla dessa egenskaper kallades Kamil, eller Fullkomlig. Suwayd ibn Samit av Banu 'Awf i Madinah var en sådan Kamil. [65]

Vältaligheten tog sig uttryck genom poesi. En poet hölls i aktning av sin stam och var i viss mening dess talesperson. Genom sin poesi idealiserade och förhärligade poeten vanligtvis sin stam och klan, sjöng om deras segrar, uttryckte deras glädje och gav utlopp för deras sorger, etos och attityder i lycka och motgång. Stammens poeter brukade mötas i tävlan och reciterade sina finaste verk vid mässan i Ukaz. Araberna var kännare av poesi. De bästa kompositionerna tilldelades lämpliga priser och de allra mest utmärkta sägs ha skrivits med gyllene bokstäver och hängts upp på Ka'bahs väggar. Dessa kallades därför Mu'allaqat, eller "De upphängda".

Ka'bah var således inte bara ett gemensamt religiöst centrum för araberna — det var också en punkt för deras intellektuella och litterära integration. Under de par århundradena före islams uppkomst fann endast tio poeters verk sin plats i Mu'allaqat. [66]

Fotnoter:

[65] Ibn Hisham, I, 425–426.

[66] Dessa poeter var: (1) Tarafa ibn Al-'Abd av Banu Bakr (d. 500 e.Kr.). (2) Imru' Al-Qays, sonson till kung Harith av Banu Kindah (d. 540 e.Kr.). (3) Ubayd ibn Al-Abras (d. 555 e.Kr.). (4) Al-Harith ibn Hilliza av Banu Bakr (d. 580 e.Kr.). (5) 'Amr ibn Kulthum av Banu Taghlib (d. 600 e.Kr.). (6) Al-Nabighah Adh-Dhubyani av Banu Dhubyan (d. 604 e.Kr.). (7) 'Antara ibn Ash-Shaddad av Banu 'Abs (d. 615 e.Kr.). (8) Zuhayr ibn 'Abi Sulma av Banu Muzayna (d. 615 e.Kr.). (9) Al-'A'sha (Maymun ibn Qays) (d. 629 e.Kr.) och (10) Labid ibn Rabi'ah av Banu 'Amir ibn Sa'sa'ah (d. 662 e.Kr.). Den sistnämnde omfamnade islam och gav upp poesin. Se även R.A. Nicholson, *A Literary History of the Arabs*, Cambridge, 1988 uppl., s. 103–125.

Utdrag ur boken "The Biography of Prophet Mohammad ﷺ" vol. 1 av Mohammad Thajammul Hussain Manna